

Psalm 9 - 10

1 *Voor de verduurder.*

Geheimen.

Van Ben.

Deun.

Van David.

2 Erkennen wil ik Wezer met al mijn hart,
vertellen wil ik al jouw zonderheden.

3 Verheugen wil ik mij en gloriëren in Jou,
deunen wil ik jouw naam, Ontstegene,

4 wijl mijn vijanden achterwaarts keren,
zij struikelen en sneven voor jouw gelaat.

5 Ja, Jij maakt mijn schikking en mijn vonnis,
Jij zetelt op de stoel naar bewaring schikkend.

6 Jij briesst de naties toe, Jij laat de doemende sneven,
Jij veegt hun naam eeuwig en immer.

7 Gaaf heen de vijand in durende droogte
en steden rooi Jij, hun gedachtenis sneeft.

8 Zij, en Wezer zetelt eeuwig,
vestigt tot schikken zijn stoel.

9 En Hij schikt de kreits bewarend,
Hij vonnist de sibben naar recht.

10 En Wezer weest steilte voor de gestotene,
steilte in tijden van nauwte.

11 En veiligen zich in Jou wie voelen jouw naam,
ja, Jij verlaat niet wie Jou vragen, Wezer.

12 Deun Wezer zetelend op de Sion,
duid in de volken zijn werken.

13 Ja, Hij die bloed navraagt, gedenkt hen,
niet vergeet Hij de schreeuw van gebogenen.

14 Begenadig mij, Wezer, zie mij door mijn schuwers gebogen,
Jij die mij van de poorten van de dood verhoogt,

15 opdat ik vertellen wil al jouw viering,
in de poorten van Sions dochter juichen wil in jouw bevrijding.

16 De naties zinken in de zijg die zij maakten,
in het net dat zij verstopten gevangen hun voet.

17 Voelen doet zich Wezer, Hij maakt schikking,
in het gewrocht van zijn palmen verstrikt de doemende. *Plavei, Gemurmer.*
18 Doemenden keren naar de woestenij,
alle naties, de Machtige vergeten.
19 Ja, niet durend is vergeten de behoeftige,
gesneefd de spanning van gebogenen voor immer.
20 Sta op, Wezer, de mens were zich niet,
schikking over de naties voor jouw gelaat.
21 Breng, Wezer, schroom over hen,
de naties voelen, mens zijn zij. *Plavei.*

1 Waarom, Wezer, stel Jij je in de verte,
verheimelijk Jij je in tijden van nauwte?
2 De doemende laait van trots bij de gebogene.
In de greep van de plannen door hem beraamd.
3 Ja, de doemende viert zijn zielsbegeren
en zegent afknijpen, schampert Wezer.
4 De doemende rijzig in zijn toorn vraagt nooit,
er is geen Machtige bij al zijn plannen.
5 Zijn wegen vermogen te allen tijde,
hoog jouw schikkingen hem onbeduidend,
op al zijn benauwers blaast hij.
6 Hij zegt in zijn hart: 'Nooit wankel ik,
geslacht op geslacht buiten het kwaad.'
7 Verwensing vult zijn mond en geveins en afpersing,
onder zijn tong kwelling en zwelligheid.
8 In belaging zit hij bij hoven,
hij verdelgt in het verborgene geschoonden,
zijn ogen koesteren de versaagde.
9 Hij belaagt in het verborgene als een leeuw in zijn hut,
belaagt om de gebogene te schaken,
schaakt de gebogene, sleept hem in zijn net.
10 En gestoten zijgt en valt hij,
de versaagden in zijn kloekheid.
11 Hij zegt in zijn hart: 'Macht vergeet,
verbergt zijn gelaat, ziet niet durend.'
12 Sta op, Wezer, Macht, verhef je hand,
vergeet de gebogenen niet.

- 13 Waarom schampert de doemende de Machtige,
 zegt hij in zijn hart: 'Jij vraagt niet na'?
- 14 Jij ziet, ja, Jij, met kwelling en grieving,
 Jij kijkt, om het in jouw hand te geven,
 de versaagde verlaat zich op Jou,
 de wees, Jij weest zijn helper.
- 15 Breek wie kwaadaardig doemt de arm,
 vraag je naar zijn doemen, je vindt niets.
- 16 Wezer Koning eeuwig en immer,
 gesneefd de naties uit zijn land.
- 17 Het begeren van gebogenen hoor Jij, Wezer,
 Jij vestigt hun hart, je oor acht.
- 18 Om wees en gestotene te schikken blijft nooit meer
 te duchten de mens uit het land.